

Kapitola č. 2 : Rozhovor

Uplynuly dva dny. Lara byla právě na cestě do nemocnice, navštívit Kurtise. Byl to on, kdo jí pomohl očistit její jméno, tím, že policii nasměroval k Sanatoriu a Biodome, kde byly později nalezeny záznamy o obětech. Bylo tam vše – údaje, proč byly pro Cabalu nebezpečné, informace, kde se často zdržují.

Lara sice netušila, jak se Kurtisovi podařilo je přesvědčit, že s tím neměla nic společného, ale nakonec, proč se tím zabírat? Byla volná a to bylo vše, na čem záleželo. Vcelku ji i potěšilo, že poté, co proti ní policie přestala sbírat důkazy, tak jí vrátila i její batoh, který získala kdysi s Wernerem v Kambodži.

Werner...bylo tak divné o něm přemýšlet jako o zavražděném. Co si ho pamatovala, měl vždy stejně dobrodružného ducha jako ona...a taky moc velké ego. To ho nakonec stálo život. *Měla bych se jít podívat k jeho hrobu. Rozloučit se...* pomyslela si. Ale to až později. Teď už jen toužila po tom, vrátit se do Surrey a odpočinout si.

Když vešla do Kurtisova pokoje, seděl na posteli a vypadal zesláble, ospale. Přesto se ale lehce usmál, když přišla blíž a pozdravila ho.

"Ahoj. Jak se ti daří?"

"V pohodě. Sedni si, musíme si promluvit, jo?"

"Jasně." Přitáhla si židli a posadila se.

"Fajn. Takže...co jsi udělala s Eckhardtem?" zeptal se.

"Mrtvý. Bohužel, neměla jsem to potěšení ho zabít sama. Tu radost mi vzal někdo, kdo ve skutečnosti řídil celou záležitost kolem Cabaly. Karel, Joachim Karel. Znáš ho?"

Kurtisův výraz se změnil. Ze zaujatého pohledu se náhle stala čirá nenávist. Po chvíli odpověděl, "Ano...znám to jméno...byl tam, když zavraždili mého otce. Měl jsem ho po Eckhardtovi na osobním žebříčku nenávisti hned jako druhého..."

Hlas se mu začal nepatrně třást. Lara to postřehla, naklonila se a položila mu ruku na rameno. "V pořádku. Je taky mrtvý. Ale co bylo neuvěřitelné...byl to Nephilim."

"COŽE?!" Kurtis úplně nadskočil, hned jak Lara dořekla. "Jestli je Nephilim, tak NEMŮŽE být mrtvý! Nephilim se dají zničit jen tehdy, pokud jsou ve stavu spánku, nebo těsně před vzbuzením. Tedy, nečetl jsem o tom úplně všechno, ale pokud-"

"Uklidni se, Kurtisi! Myslím, že mrtvý je a taky tak zůstane. A pokud ne, tak mu k tomu zas dopomůžu." Začala vyprávět o tom, co se stalo se Spáčem. Když skončila, Kurtis se ušklíbl a zeptal se.

"Dobrá, věřím ti. Řekni – zkoušel na tebe ty triky s přeměňováním se do jiných forem?"

"Jo, zkoušel to na mě. Proměnil se v pěknou řádku lidí, co jsem potkala na cestě. Mimochodem taky v tebe..."

"Tak to jsi musela poznat, že to je kamufláž. Já," ukázal na sebe, "jsem přece nenahraditelný. Tak okouzujícího člověka by přece nikdo nedokázal kopírovat..." Dál se už nedostal, protože Lara vyprskla smíchy.

"...hlavně tvůj smysl pro humor je nezaměnitelný. Mno nic."

"Dobře. Co teď plánuješ dělat?" zeptal se, v očích mu trochu jiskřilo, jako by se snažil zadržovat smích.

"Myslím, že se vrátím do Anglie. Mám tam domov...co ty?"

"Nevím...prakticky, doma nejsem nikde. Pocházím z Utahu, ale tam jsem byl naposledy už hodně dávno. Snad Paříž, ale..." vzdychl, "...prostě, budu si zas hledat práci, kdekoliv."

Pousmála se. "Můžeš pracovat v Anglii, předpokládám."

Jedinou odpovědí jí byl překvapený pohled. Konečně promluvil, "Co...proč se ptáš?"

Jejich rozhovor přerušila zdravotní sestra, co mu přinesla oběd. Lara zhodnotila jídlo jediným kritickým pohledem, zašklebila se a řekla, "Wow, užij si to...vypadá to velmi...ehm...delikátně?"

"No to děkuju." Ochutnal, zatvářil se asi přibližně tak, jako když ho probodla Boaz, málem se zadusil. "Ugh! To chutná jak nějaká použitá ponožka zavařená se sto let starou cibulí!" Odložil tác na noční stolek a napil se ze sklenice vody. "Žádný jed?" podivil se. "To jsem opravdu překvapený..."

"Mám pro nějaký poslat? Co bych pro tebe neudělala..." zeptala se Lara rádoby vážným tónem.

"Jo, prosím. A pak ještě nějak zaříd', aby ho dostal ten, co tohle vařil, jako poděkování se vším spokojeného strážníka."

Pousmála se. "No, já už za chvíli půjdu. Stavím se za tebou ještě zítra. Ale předtím... Vy, pane Trente, jste velmi tajemná osoba. Co třeba poodhalit pár věcí o sobě?"

"A proč? Já o tobě taky nic nevím, nic mi neřekneš, tak proč bych měl já?" pozvednul obočí.

"Nikdy jsem neřekla nic takového, jako že-"

"Myslím, že bude teď výhodnější, když zůstanu ten...jak se to říká? Jo, Záhadný cizinec." zasmál se. "O tom si promluvíme potom, OK. Dohodnuto, slečno Croftová?"

"Dohodnuto, amíku." dořekla, taky se smíchem

"To bolelo."